

Nummer 2

15. Januar 1918

67. Aargang

Kirkens evangeliske Arbejde.

Tale af Præsident Anthon S. Lund
ved Generalkonferencen i Taherualet den 5. Oktober 1917.

Jeg er sikker paa, at vor Præsidents Vidnesbyrd i Dag har rørt alle tilstedeværendes Hjerter, og han har givet os Pasordet, som vore Handlinger og Livsførelse maa være i Overensstemmelse med, nemlig: at elske Gud og hverandre, og vise det ved at holde Herrens Befalinger og ikke forsømme de Ting, der er blevne forlangt af os. Ved at følge disse Instruktioner, sagde han, at vi vilde blive velsignede, og jeg kan selv bære Vidnesbyrd herom.

Kirkens Fremgang.

Kirken har gjort stor Fremgang, siden vi sidst mødtes. Zions Befolkning har været velsignet i Aar med en rig Høst. Herren har lovet, at han vil erindre dem, der betaler deres Tiende og Ofringer, og Præsidenten har bevidnet, at dette bliver opfyldt i timelige Velsignelser, som de Hellige har modtaget, og endnu mere i aandelige Velsignelser, givne til dem.

Paa vor Rejse gennem Sybutah glædede det os at møde de Hellige og lægge Mærke til den Aand, som de var i Besiddelse af, og det var en stor Velsignelse for os at se den Kærlighed, som blev lagt for Dagen overfor Kirkens Præsident og hans Selskab. Jeg tror ogsaa, som han sagde, at det vilde være godt at foretage flere saadanne Besøg.

Templer og Tempel-Arbejde.

Jeg kunde ønske at tale lidt til Eder om Virksomhederne indenfor Kirken. I ved, at Præsidentskabet har Ledelsen af Kirkens Uffærer, for

faa vidt som disse angaar Kirken som et Hele. Tempelbygningen er i Gang. Vore to Templer, paa Sandwichøerne og i Kanada, nærmer sig deres Fuldbendelse. Det vil tage nogen Tid endnu, før Templet i Kanada er færdigt, men det andet vil blive indviet i en nær Fremtid. Tempelbygningen er en Særegenhed ved denne Evangelie-Uddeling og vil ikke ophøre, naar disse to Bygninger er færdige. Vi ser hen til en Tid, da hele Zions Land vil være forshynet med Templer, saaledes at det store Arbejde kan blive udført baade for levende og døde.

Det glæder mig at kunne sige til denne Forsamling, at de Hellige er virksomme i Henseende til at udføre Ordinancer i Templerne. Vort Tempel her i Salt Lake City er ihldt til Trængsel. De udfører et ypperligt Arbejde i Logan og de andre to Templer, hvilket udviser, at Guds Folk er ivrige efter at gaa til Templerne og modtage deres Velsignelser. Vi ønsker at opmuntre dem til dette Arbejde. Vi kender den oploftende Indflydelse, som Udførelsen af dette uegennyttige Arbejde udøver paa dem, der, for manges Vedkommende under stor Beføstning og mange Besværligheder, kommer til Templet for at udføre Ordinancer for deres Forsædre, hvorfor vi priser dem for deres Bestræbelser i denne Retning. Det er ikke, fordi de forventer nogen Belønning her i Livet, men deres Hjerter er vendte mod deres Fædre, og de mener sig rigelig belønnede for, hvad de gør, ved at komme til Herrens Hus og blive aandelig styrkede og faa deres Vidnesbyrd forøget.

Forsamlingshuse.

Vi fortsætter ogsaa med Opførelsen af Forsamlingshuse. Naar Herren har velsignet de Hellige med Midler, burde de ogsaa vise deres Taknemmelighed gennem at udføre de forskellige Pligter, der paahviler dem, og en af disse er at bygge Huse til Gudstjeneste, saaledes at baade gamle og unge i disse kan modtage Undervisning og Velsignelser, baade ved at lytte til dem, der taler, og ved at forny deres Pagt gennem Nådveren.

Præsidenten lagde os paa Sinde at erindre Sabbatens Dag. Vi burde alle betragte det som vor Pligt at overvære Møderne i Herrens Hus, at gaa der og lytte til Ordet, som forkyndes, og med de øvrige nyde Guds Aand, samt vise et saadant Eksempel til vore Børn, at de maa lære at respektere Sabbatens Dag som en hellig Dag, der bør benyttes til at besøge Herrens Hus og til at henvende Tankerne paa gudelige Ting.

Kirkens Præsident har udbetalt store Summer til Hjælp til Opførelsen af Forsamlingshuse i forskellige Dele af Zion, ligeledes i Missionerne. Han betragter det som en Nødveudighed at gøre dette, og vi er lykkelige over, at de Hellige faa beredvilligt tager Del i denne Op-gave at opføre gode Forsamlingshuse.

De historiske Optegnelser.

Jeg er taknemmelig over, at vi har vor nye Kontorbygning færdig, og vi indbyder Eder til at komme og tage den i Ojsyn. Jeg er i Særdeleshed glad for, at vi har faaet Historiefrieverens Kontor flyttet

ind i en ildfast Bygning fra det Sted, hvor det har været i saa mange Aar. Jeg har ofte været bekymret for de kostbare Dokumenter, Breve og Bøger, som vi har i den historiske Samling. Dersom vi skulde have været saa uheldige, at en Jldløs var opstaaet, da kunde vi aldrig have oprettet Tabet, og jeg er derfor lykkelig over, at vi nu har disse ypperlige Samlinger af historiske Oplysninger vedrørende Kirkens Uffærer anbragte i en solid, ildfast Bygning. Vi indbyder Dem ogsaa til at besøge denne Afdeling.

De veed maaste ikke, hvad vi udretter i Historieskriverens Kontor, og dog er der blevet udført et stort Arbejde der. Lige fra Begyndelsen har Herren befalet os at gøre kirkehistoriske Optegnelser. Den 6. April 1830 blev en Aabenbaring givet, i hvilken Herren befalede at holde Optegnelser. Vi kender den store Betydning af disse. Da Lehi og hans Familie forlod Jerusalem og efter Herrens Befaling skulde rejse til et ufendt Land, forstod han formedelt Herrens Inspiration, hvor nødvendigt det var at have Optegnelserne, som indeholdt Loven og Profetierne, med sig, eller i det mindste en Afskrift af dem. Nephi og hans Brødre blev sendte tilbage til Jerusalem for at hente dem. De erfarede, at Laban, som havde disse Optegnelser i sin Besiddelse, var uvillig til at aflevere dem. De tilbød at give ham store Rigdomme, som de havde forladt i Jerusalem, hvis han vilde overlade dem de Optegnelser, som han havde. Laban tørstede efter deres Rigdom, men var ikke villig til at give dem Optegnelserne. Nephi fik dem dog tilsidst og bragte dem ud i Ørkenen til Lehi, der med stor Glæde modtog dem. Han vidste, at dersom de ikke havde Optegnelserne over Herrens Handlemaade med sit Folk i Fortiden, vilde det blive meget vanskeliggere for hans Efterkommere at bevare Troen og vedligeholde Kundskaben om Gud og hvad han ønskede, at hans Børn skulde gøre. Paa Grund af, at Optegnelserne senere tabtes, finder vi, at Folk sank ned i Mørke, Uvidenhed og Vantro. Hensigten med at gøre Optegnelser er, at Folket kan lære Herrens Befalinger at kende og blive mindede om, hvad han har udført i forrige Tidsaldre saa vel som i vor egen Tid.

Kirkens Historieskrivere.

Oliver Cowdery var Kirkens første Historiker. Senere blev John Whitmer ved Aabenbaring bestillet til Kirkens Historieskriver. John Whitmer var en af de otte Vidner til Mormons Bog. Han var til stor Hjælp for Profeten. Under den sidste Del af Arbejdet ved Mormons Bogs Oversettelse var han Skriver, og senere hjalp han Profeten med at faa Aabenbaringerne gjort rede til Trykning og rejste til Missouri i den Hensigt. Han forstod tilfulde Betydningen af det Værk, som Herren havde paabegyndt, og dersom han havde bevaret den rette Aand hos sig, vilde han have undgaaet den Skæbne, der ramte ham, nemlig at blive udelukket af Kirken. Men Kærligheden til timelige Ting tog ham fangen, og han forlod Kirken. Jeg ønsker imidlertid at sige dette til hans Ære, at uagtet han forlod Kirken og var fortørnet paa Brødrene, saa fornægtede han aldrig det Vidnesbyrd, som han havde sat sit Navn under, da Mormons Bog blev trykt.

En Gang, da han var i Selskab med en Del af Kirkens Tjener, bragte de Spørgsmaalet vedrørende Mormons Bog paa Tale. Han erklærede aabent, at han vidste, at denne Bogs Indhold var Sandhed, thi han havde set Bladerne, hvorfra den var bleven oversat. Og kort før sin Død bevidnede han overfor sin Næve, John C. Whitmer, at han vidste, at denne Bog var Sandhed. Alligevel døde han udenfor Kirken, men hvad han havde seet, kunde han ikke fornægte, og Menneskefrygt kunde ikke faa ham til at vakle i sit Vidnesbyrd. Vi kan sige det samme om de andre Vidner til Mormons Bog. Flere af dem var ikke trojaste til det sidste, men dog var de altid villige til at bære Vidnesbyrd om Sandheden af det, som de havde sat deres Navn under som Vidner.

John Whitmer blev løst som Historiker i 1835 for at rejse til Missouri, og Oliver Cowdery blev igen indsat i denne Stilling, og kort Tid derefter blev George W. Robinson, John Corril og Elias Higbee Kirkens Historikere. I 1841 blev Robert B. Thompson bestiftet til Historiker, og han udførte et trofast Arbejde, men hans Liv blev afbrudt, idet han døde 10 Maanedere efter sin Bestikelse. Broder James Sloan overtog hans Plads, men han blev kaldet til at rejse til Skotland. Willard Richards blev bestiftet til Kirkens Hovedarkivar i 1843 og i 1845 til Historiker, hvilken Stilling han beklædte til sin Død i 1854. George Albert Smith blev da Kirkens Historiker og Arkivar og forvaltede disse to Embeder med Dygtighed gennem en længere Periode end nogen anden baade før og siden. I 1871 blev han paa Grund af sine Pligter som en af Præsident Youngs Raadgivere løst fra denne Stilling som Historiker, og Albert Carrington tog hans Plads. Tre Aar senere blev Orson Pratt Historiker og indehavde dette Embede til sin Død i 1881, hvorefter Wilford Woodruff blev opholdt som Kirkens Historiker, til han i 1889 blev Kirkens Præsident. Franklin D. Richards blev nu Historiker og beklædte denne Stilling til sin Død 1899. Det dobbelte Embede som Historiker og Arkivar blev første Gang givet til Willard Richards og har siden hørt ind under et. Der har været flere Brødre, som har virket som assisterende Historieforfattere i Kirken. Den første var Wilford Woodruff, dernæst Albert Carrington, Franklin D. Richards, John Jaques, Amos Milton Musser, Charles W. Penrose, Andrew Jensen, B. H. Roberts, Orson F. Whitney, Joseph F. Smith jun. og A. William Lund. Præsident Joseph F. Smith har ogsaa benyttet megen Tid i Historikerens Kontor og udført et godt Arbejde.

Det historiske Arbejde.

Nu vil jeg sige lidt om Arbejdet, der er blevet udført i dette Kontor. Vi har 700 Bind Manuskript, der indeholder en stor Mængde historiske Enkeltheder, som er blevne samlede gennem disse mange Aar. De er kronologisk ordnede i speciel, elastisk Indbinding, saaledes, at naar vi finder nye historiske Datoer, kan de indføres paa deres Plads, uden at Supplement bliver nødvendige, og alle Oplysninger kan hurtigt findes, naar vi omtrent veed, hvornaar det, vi søger, fandt Sted. Registrene over Personer og Begivenheder er meget omfangsrige og gør

det muligt uden Vanstелighed at besvare alle Spørgsmaal vedrørende kirkelige Affærer i Stifter, Sogne og Missioner.

Broder Roberts redigerede Udgivelsen af Profeten Joseph Smiths Historie eller, som den kaldes: Kirkens Historie. Den var skreven af Profeten eller under hans Ledelse Dag efter Dag, og Br. Roberts tilføjede oplysende Noter saa vel som en særdeles interessant Indledning til hvert Bind, i hvilken Hovedpunkterne i vedkommende Bind behandles. Jeg vil raade de Sidste-Dages Hellige til at anskaffe sig disse Bøger, da de har stor Værdi og sælges for, hvad de har kostet at udarbejde, for at give alle Lejlighed til at købe dem.

Broder Roberts har ogsaa skrevet en Kirkens Historie, som blev udgivet af et Magazin i Osten, »The Americana«. I den føres Historien ned til vore Dage. Det har været et kolossalt Arbejde, og jeg haaber, at Kirken en Gang vil blive i Stand til at udgive den, saa at alle kan nyde Indholdet af dette Værk.

Broder Andrew Jensen har ogsaa skrevet adskillige Ting af stor Værdi og er vedblivende og uophørligt beskæftiget med at samle og ordne Data og Begivenheder vedrørende Kirkens Historie. Naar han finder en ny Tildragelse eller en ny Data, som han ikke kendte for, da er han ligesaa lykkelig som Guldsøgeren, der finder en Guldklump i den første Bunde, som han vasser ud. Det er intet Under, at Broder Jensen vurderer den historiske Samling til en Million Dollars. Det er i Sandhed en værdifuld Samling, der ikke kan vurderes i Dollars og Cents. Broder Jensen har Ledelsen af den Afdeling, der besørger Medskrivningen af det nittende Aarhundredes Begivenheder og haaber at kunne fuldføre denne Opgave. Joseph F. Smith jun. forestaar Optegnelsen af det tyvende Aarhundredes Begivenheder, og de assisterende i begge disse Afdelinger er travlt beskæftigede med at samle, arrangere og ordne historiske Data.

Missioners, Stifters og Sognes Historie bliver optegnede, og dersom De ønsker at have en trykt Historie om Deres Ward eller By, kan De ikke gøre den fuldkommen uden at henvende Dem til Historieskriverens Kontor. De behøver ikke at udbetale store Pengesummer, som nogle har gjort, for at faa Deres Bys Historie skrevet, hvilken desuagtet meget ofte ikke har været fuldstændig eller absolut nøjagtig. Vi derimod prøver paa at stadfæste hver eneste Data, som vi udgiver. Jeg ønsker at sige om Jensen's Kronologi, at det er et Værk, som har kostet et saa umaaadeligt Arbejde, at vi vilde ønske at se de Hellige købe disse Bøger. Vi har et stort Oplag paa Haanden, og dette Oplag tilhører Historieskriverens Kontor, og en saadan Bog vilde være nyttig i enhver Familie. Dersom hver Familie ikke kan købe en, burde i det mindste hver Organisation i Zion have en i sit Bibliotek.

Jeg ønsker at høre mit Vidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet. Jeg kan sige Ja og Amen til det Vidnesbyrd, som vor Præsident har haaret. Joseph Smith blev sendt af Gud til at oprette hans Værk til Frelse for Menneiskene. Lad ingen faa Eder til at valle i Troen, men vær standhaftige, Brødre og Søstre, at I maa kunne opnaa de Velsignelser, som Evangeliet lover. Og maa Gud velsigne Eder. Amen.

(„Bituben"s Oversættelse.)

Efferaarskonferencen i Aarhus.

(Fortsat fra Nr. 1.)

Konferencemødet Søndag Aften.

Mødet aabnedes med Salmen Nr. 197, og Broder Carlsen fra Silkeborg opsendte Begyndelsesbønnen. Salmen Nr. 89 blev derpaa sunget, hvorefter Konferencepræsident Chr. Sørensen fremstod og talte til Forsamlingen. Han fremsatte, hvad de hellige Skrifter lærer vedrørende Menneskenes Forudtilværelse. Han paapegede, hvorledes de forstellige Kirkesamfund i mangt og meget ikke lærte Evangeliets sande Lære og omtalte, hvorledes Guds Almagt var tilkendegivet i alt det skabte. Han klargjorde for Forsamlingen, at Jesus, medens hans Legeme laa i Graven, i Henhold til Apostelen Peters Vidnesbyrd, gif til Aandeverdenen og prædikede for Aanderne, som var i Forbaring, de, som var genstridige i Noas Dage? Han vidnede om de Sidste-Dages Helliges Læres Sandhed og bevidnede, at Joseph Smith var en sand Guds Profet, og bad Herren vejlede de Hellige og alle oprigtige ved sin Aand. Koret sang til Afveksling: „Gode Gud og Fader.“

Ældste F. F. Samuelson talte derpaa til Forsamlingen. Han begyndte med at omtale Luthers reformatoriske Virksomhed. Han sagde, at Luther havde haft en bestemt Mission, nemlig at fravriste Paven meget af sin Magt og oversætte Bibelen, saa at enhver i vore Dage kan have en Bibel for en billig Pris og selv undersøge dens Lærdomme. Han omtalte nogle af de store Afvigelser, som havde fundet Sted fra den oprindelige Lære, saa som at døbe Børn i den spæde Barnealder, og omtalte Maaden, hvorpaa Missionærerne blev udsendte; det var den samme Maade, som Frelseren udsendte sine Tjenere paa i forrige Dage. Evangeliet er givet os for intet og skal forkyndes for intet i Henhold til Kristi Ord. Inden for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige var der derfor ikke Kapløb om vellønnede Embeder, som er almindeligt indenfor Kirkesamfundene i Verden. Embederne i Kristi sande Kirke var lige fede og lige magre, idet Evangeliet bliver forkyndt for intet. Han opmuntrede de fremmede til at tænke over disse Ting. Han uedbad Herrens Velsignelse over alle. Koret sang til Afveksling: „Solen er dalet.“

Missionspræsident Christiansen talte til Forsamlingen og omtalte, hvorledes Apostelen Paulus før sin Omvendelse troede, at han gjorde Herrens Villie ved at forfølge de Kristne. Han nævnedes, hvorledes Jesus Kristus aabenbarede sig for Paulus, da denne var paa Vejen til Damaskus for der at forfølge de Kristne, og hvorledes Kristus da sagde til ham: „Paulus, Paulus, hvi forfølger Du mig, det skal blive Dig haardt at stampe imod Brodden.“ Herren slog Paulus med Blindhed for at vise sin Magt overfor ham, men siden — tre Dage efter — fik han sit Syn tilbage. Efter Pauli Omvendelse kæmpede han med lige saa stor Nidkærhed for Evangeliets Sag, som han tidligere havde forfulgt de Hellige. Han omtalte en vis Herre, der efter et kort Ophold i Utah efter sin Hjemkomst brugte sin Kundskab om de Helliges Gudsdyrkelse til at

besudle de Hellige ved falske Vidnesbyrd og ved at udgive Bøger med løgnagtige Bestyldninger mod Guds Folk. Præsident Christiansen anmodede ham om at tilbagefalde sine Bestyldninger, men dette vilde han ikke, og han fik, i Overensstemmelse med Frelserens Ord til Paulus, snart føleligt at fornemme, at „det er haardt at stampe imod Brodden“. Præsident Christiansen fremhævede forskellige Kendsgerninger, der staar i Forbindelse med Guds Riges Forkyndelse i disse de sidste Tider. Han bar sit Vidnesbyrd om Kristi snare Genkomst og Millenniets eller Tusindaarsrigets Oprettelse paa Jorden, som vi læser om i det 20. Kapitel i Johannes Åbenbaring. Præsidenten sluttede sine Bemærkninger med at henvise til, hvor salige de er, „søm ikke se, men dog tro“, og med Redebonhed anammer Sandhedens Evangelium. Han vidnede om Joseph Smiths guddommelige Kaldelse, at han var et Redskab i Herrens Haand til at oprette Guds Kirke og Rige paa Jorden og derved opfylde Daniels Profeti om det evige Rige, som skal bestaa evindeligt. Han citerede Johannes Profeti om den „nye Himmel og den nye Jord“ og opmuntrede de fremmede til en Forstaaelse af Saliggørelsens Plan. Mødet sluttedes med, at Koret sang: „Messias, han kommer“, og Taksigelse af Ældste Orvill H. Larsen.

Der var ca. 150 tilstede ved Mødet.

Konferencemødet Mandag Aften Kl. 8 den 29. Oktober.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 117 og Taksigelse af Broder Niels Rasmussen, Aarhus. Salmen Nr. 138 blev derpaa sunget.

Søster Margrethe Jensen, Præsidentinden for den kvindelige Hjælpeforening, afgav en Rapport over Foreningens Virksomhed. Det fremgik af Rapporten, at Foreningen havde udført et velsignelsesrigt Arbejde, og hun var meget tilfreds med at arbejde i denne Organisation. Hendes Ønske var, at Foreningen fremdeles vilde gøre Fremgang.

Broder Wilford Samuelson, Præsident for Ungdomsforeningen, afgav Rapport over Foreningens Virksomhed, som bestod i, at Foreningen havde en Sammenkomst hver Maaned i Sommertiden, medens Vinteren benyttedes til at afholde Møde hver Uge. Han omtalte Foreningens gode Arbejde og sagde, at Foreningens Fremgang laa ham paa Hjerte. Præsident Chr. Sørensen afgav Rapport over Konferencens udførte Arbejde igennem de 6 Maaned og oplæste Regnskabet, hvorefter Missionspræsident Christiansen foreslog Regnskabet til Godkendelse, hvilket Søstrende enstemmig vedtog ved Haandsoprækning.

Præsident Chr. Sørensen foreslog derefter Aarhus Grens Organisationer, Søsterforeningen, de unge Mænds- og de unge Kvinders Forening, Kredslærerne og Lærerinderne i den kvindelige Hjælpeforening til Opholdelse, hvilke Forslag blev enstemmig godkendte.

Missionspræsident Christiansen foreslog Præsident Chr. Sørensen som Grenens Forstander, hvilket Forslag blev enstemmig vedtaget. Han udtalte sig angaaende de aflagte Rapporter og sagde, at han følte Glæde ved Grenens Organisationer, som var udmærket udrustede, og han var særdeles tilfreds med at erfare, at der var saa mange Lærere til at be-

søge de Hellige. Ældste Andrew Møllerup talte derefter til Forsamlingen og forkyndte Evangeliets første Principper. Han vidnede om Evangeliets Sandhed og opmuntrede de fremmede til at undersøge Evangeliets Lærdomme. Han nedbad Herrens Betsignelse over de Hellige. Til Afvæksling blev Salmen Nr. 266: „Fra Himlens høje Hælv“ affungen.

Missionspræsident Christianien talte derefter til Forsamlingen. Han formanede Søskende til at være venlige og kærlige imod hinanden, saa at de i Birkeligheden kunde betragtes som Brødre og Søstre; og i Stedet for at tale ondt om hverandre skulde vi hjælpe hverandre til at overkomme Vanskeligheder og til at vandre paa den rette Sti. Han formanede til Godhed, Mildhed og Langmodighed, til at bistaa og glæde de fattige, at besøge de syge og lidende og lindre deres Trængsler ved kærlige Ord og Opmuntringer. Han omtalte derefter de 10 tabte Israels Stammers Tilbagevenden fra Nordenland i Herrens egen Tid, i Forbindelse med Guds Riges Oprettelse og Udbredelse paa Jorden. Han nedbad sluttelig Herrens Betsignelse over de Hellige og alle Mennesker paa den ganste Jord, som vilde omvende sig fra deres Synder og adlyde Evangeliets Bud.

Mødet sluttedes med Salmen Nr. 201 og Taksigelse af Broder Laurits Larsen.

Der var cirka 79 tilstede ved Mødet.

Konferencemødet Tirsdag Aften den 30. Oktober.

Søsterforeningens Konferencemøde blev afholdt Tirsdag Aften. Mødet aabnedes med Sangen Nr. 112 og Bøn af Broder Jørgensen fra Esbjerg. Koret sang nu: „Gode Gud og Fader“. Et lille Program blev udført. Konferencpræsident Chr. Sørensen omtalte Kirkens sultkomne Organisation og forklarede den kvindelige Hjælpeforenings Arbejde og Formaal. Søster Fischer fremstod derefter og forklarede, hvorfor den kvindelige Hjælpeforening var stiftet. Hun nedbad Herrens Betsignelse over Foreningen, at den maatte have Fremgang. Søster Marie Nielsen og Poula Jensen sang derefter sølelsessuldt Sangen: „Kongernes Konge.“ Søster Karen Nielsen bar derefter sit Vidnesbyrd. Gudrun Thomassen og Asta Jensen sang derefter med megen Følelse: „Moder kær“.

Missionspræsident Hans J. Christiansen fremstod derpaa og omtalte Søsterforeningens Birketreds iblandt de fattige og syge. Han mindede om det gamle Ord, at „den, som giver til de fattige, laaner til Herren“, og at han vil betale tilbage med gode Renter og belønne mange Fold. Han mindede Søskende om, at ligesom Josef, der i fordums Tid blev solgt til Potifar, i Ægypten, var en stor Profet, som saa frem i Tiden og udførte Herrens Frelses-Planer, saaledes har Gud i hans Slægtlinie i disse de sidste Dage oprejist en stor Profet af samme Navn, nemlig Profeten Joseph Smith, som blev givet Fuldmagt af Gud til at genoprette Jesu Kristi sande Kirke paa Jorden. Præsident Christiansen udtalte, at de Hellige havde stor Grund til at glæde og fryde sig paa Grund af, at de havde annammet det sande og levendegørende Evangeliums Betsignelser. Koret sang et Anthem, og Mødet sluttede med Taksigelse.

Derefter blev der afholdt en Bazar til Fordel for den kvindelige Hjælpeforening, som forløb heldig og gav et godt økonomisk Resultat.
 Wilford Samuelsen,
 Skriver.

Brev fra Præsidenten over den europæiske Mission til Præsident Hans J. Christiansen.

I Tilslutning til en Jule- og Nytaarsbrev til Præsident Christiansen, Missionærene og de Hellige, skriver Præsidenten over den europæiske Mission fra Missionens Hovedkontor i Liverpool følgende Brev:

Edge Lane, Liverpool, den 20. Decbr. 1918.

Præsident Hans J. Christiansen.

Kære Broder!

Deres Brev af den 27. November var modtaget i Gaar. Det glæder mig at høre, at Evangeliets Bærf gaar fremad i den skandinaviske Mission, og at Uldsterne og de lokale Brødre gør deres bedste og nyder et godt Helbred.

Jeg er forvisset om, at Deres Rejse i den nordlige Del af Missionen har bragt Trøst og Opmuntring til de Hellige, som De fik Lejlighed til at møde, og de behøver det tilvisse under nærværende prøvende Tidsforhold.

Jeg ser, at De, saa vel som vi, af og til maa lade en Missionær rejse hjem, trods den Fare, der er forbunden dermed i disse Tider. Jeg har tænkt, at det ikke er godt, at en Uldste rejser hjem alene, og ikke har en Uldste, eller Hellige, til Selskab, og jeg har prøvet at ordne det saa, at to rejser sammen, naar en er nødt til at rejse. Der er sædvanligvis en, som venter paa en Lejlighed dertil.

Det er meget at beklage, at Bysautoriteterne i Haugehund har taget vor Forsamlingshal dersteds til Afbenyttelse, og at der kan være Fare for, at det kan gaa paa lignende Maade med andre af vore Lokaler. Min Bøn er, at det maa være Herren til Behag at bevare for de Hellige de Mødelokaler, hvor de nyder det Privilegium at høre Evangeliets Ord og tilbede ham paa rette Maade.

Det synes, som om Deres direkte personlige Virksomhed under nærværende herstende Forhold vil blive begrændset til Danmark. Det vil være nødvendigt for Dem at være i Besiddelse af stor Visdom og Inspirationens Aand til at vejlede Dem, og jeg haaber inderlig, at De ikke i disse Henseender maa fattes noget, men fuldtud være dygtiggjort af Herren.

Jeg beder, at Herren vil velsigne Dem og stænke Dem enhver Ting, De behøver, og bevare for Dem og Deres medforbundne den Frihed og alle de Rettigheder, som I hidtil har nydt under Udførelsen af hans Bærf.

Det var en Glæde for mig at se fra Deres November-Rapport, at der i denne Maaned var døbt tyve i den skandinaviske Mission. Slige Frugter skulde være en Opfordring til Missionærerne til brødt at modstaa alle Farer, bære de Byrder og udholde de Genvordigheder, som falder paa deres Vej.

Vi er alle ret vel her i Liverpool. Brødrene har alle læst Deres Brev og beder mig at hilse alle paa det hjerteligste. De selv være hjerteligt hilset fra

Deres Broder
Geo. F. Richards,
Missionspræsident.

Missionsnyheder.

Forskyttelse. Ældste Hyrum P. Nøkleby, der har virket i Bergens Konference, er forflyttet til Trondhjems Konference for at virke som Konferencepræsident.

Hans J. Christiansen,
Missionspræsident.

Missionspræsident Hans J. Christiansens 70-Aars Fødselsdag.

Onsdag den 9. Januar fyldte Præsident Christiansen 70-Aar. I Dagens Aaledning modtog han en Mængde Lykønskninger fra Søskende i København og andetsteds i Danmark, samt fra hengivne Søskende i Norge. Med Gratulationerne fulgte flere smukke Blomsterbuketter og andre Gaver. Præsident Christiansen kunde rigtig nyde Fødselsdagen med Glæde, efter som hans Helbred nu er udmærket godt. En Læge, som har undersøgt ham efter den stærke Forkølelse, han paadrog sig for nogen Tid siden, erklærede, at der intet er i Vejen med hans indvendige Organer, og Præsident Christiansen kan saaledes være glad for sit Helbred.

Om Aftenen døbte Fødselsdags-Jubilaren fire Personer i Missionshusets Døbefont. Umiddelbart efter Daabshandlingerne modtog de nydøbte Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, og Præsident Christiansen bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets guddommelige Sandheder til de tilstedeværende Søskende og Fremmede.

Fredens Ayrste.

Tale af William Jennings Bryan,
forhenværende Statsminister i de Forenede Stater.

Jeg undskylder mig ikke for at tale over et religiøst Emne, thi religiøse Emner er Emner, som vedrører alle Mennesker. Hvis jeg talte til Eder angaaende Lovspørgsmaal, kunde jeg maasse interessere Sagsførere; hvis jeg talte til Eder angaaende Lægevidenskab, kunde jeg maasse interessere Læger; paa samme Maade kunde jeg maasse interessere Købmænd, hvis jeg talte om Handelsvidenskab, og Landmænd,

hvis jeg talte om Agerdyrkning; men intet af disse Emner vilde kunne interessere alle. Heller ikke almindelig politisk Samsundsvidenskab, som tager Sigte paa Regeringsforhold og vedrører os alle, omfatter alle Livsspørgsmaal, og de, som studerer Politik og Statsvidenskab er saa indbyrdes uenige, at jeg ikke kunde tale desangaaende, uden at jeg vilde møde Modstand hos nogle, saa, skønt jeg er overordentlig meget interesseret i statsvidenskabelige Spørgsmaal, forstaaer jeg dog, at de mest vigtige af Livets Spørgsmaal ikke er Spørgsmaal, som vedrører dette Liv alene, men Evigheds-spørgsmaal, og at disse, de vigtigste af alle Spørgsmaal, mere vedrører, hvad Menneskene gør for sig selv, end hvad en Regering gør eller kan gøre for os. Menneskene kan leve et uynværdigt Liv under den bedste Regering og kan leve et ret lykkeligt Liv selv under den værste Regering, som kan tænkes.

Timelig Regering og timelige Forhold vedrører kun vort nærværende jordiske Liv og vedrører kun indirekte Livet hinsides, medens Religion og religiøse Principper vedrører saa vel Livet her som Livet hinsides. Det religiøse Tema er derfor i Virkeligheden det vigtigste af alle Temaer, som vi kan drøfte.

Mennesket er et religiøst Væsen, som har et indre Hjerteliv at leve og som uvilkaarlig søger efter Gud. Hvad enten Mennesket tilhører det ene eller det andet religiøse Samsund, hvad enten det tilbeder Gud paa den ene eller paa den anden Maade, ved Ganges Floden, eller med Ansigtet vendt mod Solen, eller som Muhamedanerne, naar de bøjer sig i Bøn, med Ansigtet vendt mod Mekka, eller det betragter hele Universet som Guds Tempel og tilbeder Gud, som de Kristne gør det, saa beviser dette, at Menneskene i al Almindelighed føler en naturlig Trang til at tilbede Gud.

Der findes ærlige Tivblere, hvis Oprigtighed vi maa respektere, men af og til møder vi unge Mænd, som synes at tænke, at de viser en overlegen Forstand ved at betvivle alting paa det religiøse Omraade. De taler, som om det er et Bevis paa en udviklet Dømmekraft at latterliggøre Troen paa religiøse Principper, og vil ikke have med religiøse Samsund at gøre. De kalder sig selv liberale, som om sande Kristne var snæversynede i deres Opfattelse. Til disse unge Mænd ønsker jeg at tale. Ogsaa nogle ældre Folk erklærer, at de betragter mange af Bibelens religiøse Værdomme som Værdomme, det er tilgiveligt for de uoplyste at sætte Tiltro til, men som det er uværdigt for oplyste Mennesker at tro, idet Troen paa slige religiøse Principper betegner en Sjælstilstand, som vi baade kan og bør komme bort fra. De, som har en slig Anskuelse, betragter alle de som Daarer, der ofrer religiøse Spørgsmaal en Tanke. De lader, som om de er langt intellektuelt overlegen overfor slige „religiøse“ Folk, og ofte lader de deres Indbildthed skinne meget tydeligt frem. Den store russiske Forfatter, Grek Tolstoy, gav slige aandsoverlegne Folk, efter deres egen Formening, en alvorlig Frettesættelse, da han erklærede, at religiøse Følelser hviler ikke paa en overtroist Frygt for Naturens usynlige Kræfter, men paa Menneskets Bevidsthed om dets egen Ringhed og Lidenskab i det uendelige Univers, og dets Syndesfuldhed; og denne Bevidsthed, tilføjer den

store Filosof, kan Menneſtet aldrig vokſe bort fra. Tolſtoy har Ret. Naar Menneſtet indſer, hvor begrændſet dets egen Magt er i Sammenligning med de mægtige Kræfter, der gør ſig gældende i det uendelige Univers, da vil det læne ſig paa den Arm, der er ſtærkere end dets egen, og da vil det ſøge til Gud. Menneſtet føler Syndens Vægt og ſøger efter den ſyndfri til at hjælpe ſig.

Et Menneſtes Religion har været defineret at være et Udtryk for det Forhold, ſom det ſtiller ſig i til Gud, og ingen væſentlig Forandring i dette Forhold kan finde Sted, uden at der foregaar en radikal Forandring i Menneſtets Sjæleliv; thi dette Menneſtets religiøſe Forhold overfor Gud tilkendegiver de vigtigſte Kræfter, ſom har Indflydelse paa dets Liv.

Menneſtets Religion er den Bafiſ, hvorpaa dets moralſke Liv hviler. Hvad der er ſand Religion, er det enkelte Menneſtes og hele Samfundets moralſke Grundlag. De, ſom hylder den materialiftiſke Livsanskuelse, har forſøgt at opbygge et moralſt Syſtem paa Grundlag af, hvad Forſtanden ſiger vil være til vor Fordel. De vil have, at Menneſtet ſkal regne matematifk ud, at det betaler ſig at afholde ſig fra at gøre det onde; men det moralſke Syſtem, ſom Materialiſterne docerer, har flere betydelige Mangler. For det forſte er de Dyder, ſom Materialiſterne fremsætter, i Virkeligheden baſeret paa Religion, om de end ikke vil indrømme det; for det andet hviler deres Morallære paa Argument-Beviſer mere end paa guddommelig Autoritet. De materialiftiſke Opfattelser virker imidlertid i Almindelighed ikke tiltalende paa de unges Sind, og Ungdommens Dage er den Tid, da Menneſtet er meſt paavirkelig i baade den ene og den anden Retning. Naar Menneſtene naar en modnere Alder, har de gerne formet ſig en Mening om Ting og Principper og er ikke ſaa let paavirkelige. Vore Love (de Forenede Staters Love) tillader ikke en ung Mand at ſælge Huſe eller Land, indtil han er 21 Aar gammel, og hvorfor er han tilbageholdt derfra? Fordi hans Forſtandsevner og Dømmekraft ikke betragtes at være tilſtrækkelig udviklet, før han har opnaet denne Alder; og man vilde ikke kunne vide, hvorvidt en ganſke ung Mands Afgørelſe af ſtorre Handelsaffærer var dikteret af jornuſtige Henſyn, eller maafte af lidenſkabelige og egentkærlige. Vi indrømmer, at det er en almindelig menneſkelig Svaghed at være forblindet af egne Intereller, og derfor paaser vi, at ingen bliver Medlem af en Jury indenfor de Forenede Stater, ſom er finansielt interelleret i en Sags Udſald, hvor forſtandig og oprigtig vedkommende forøvrigt kan være. Dernæſt er det fremdeles en Kendsgerning, at de, ſom tænker ſig ſelv gode og ſom ſaa at ſige holder Regnſkab med deres egne gode Gerninger, ſjældent gør ſaa meget godt, at det bliver nødvendigt, at de holder ſpecielt Regnſkab dermed.

Et Menneſtes Moralitet giver det Kraft til Udholdenhed i det gode, og en Religion, ſom belærer Menneſtene om, at de har et perſonligt Anſvar overfor Gud, indgiver et Menneſke moralſk Styrke, og der er forbunden en mægtig moralſk Indflydelse med ſand Religion og den Tro, at Guds altſeende Dje gennemſkuer vore Tanker og ſer enhver Handling, vi udfører, og at han hører et-

hvert Ord, vi udtaler. Der er en stor Forskel mellem den Mand, som har sat sig sit eget Standpunkt i moralsk Henseende, og den Mand, som forsøger at leve et i alle Maader fuldkomment Liv i Henhold til Herrens vise og hellige Bud. Førstnævnte bestræber sig maasse kun for at leve efter den almindelige Samsunds-Morals Principper, naar Menneskene bestuer ham; og hvis en Mand kun gør Ret, naar andre ser paa ham, saa vil der sikkert komme en Tid, naar han tænker, han ikke er set, og da vil onde Tanker let saa Magt over ham og bringe ham til Fald. En Person behøver at være i Besiddelse af den indre Styrke, som følger med, at han eller hun veed, at den personlige Gud ser alle Ting og kender alle Ting. Hvis det er saa, at de Mennesker, som har Beskyttelse ved denne Tanke, af og til giver efter for Fristelsen, hvor hjælpeløst og haabløst maa saa ikke deres Liv være, som stoler paa deres egen Styrke alene!

Der er Vansteligheder, som vi møder paa det religiøse Omraade, men der er Vansteligheder at finde allevegne. Jeg gennemgik en Tvivlens og Prøvelsens Tid, da jeg studerede ved et Kollegium, og jeg har stedse været glad ved, at jeg, før jeg tog et Kursum i dette Kollegium, sluttede mig til det Kirkesamfund, jeg tilhører, thi dette var en Hjælp for mig i disse Prøvelsens Dage. Studiedagene omfatter den farlige Periode i en ung Mands Liv; thi disse Dage er just den Tid, da han kommer i fuld Besiddelse af sine Kræfter, og hvor han føler sig stærkere, end han nogeninde føler sig hidnester, og ofte tænker, at han kender langt mere, end han gør, eller nogeninde vil komme til at kende.

Det var i denne Periode, at jeg blandt andet blev forvirret af de forskellige Stabelses-Teorier. Men jeg undersøgte disse Teorier og udfandt, at de alle forudsatte noget at begynde med. Den nebulariske Teori for Eksempel forudsætter, at Stof og Kraft eksisterede, før vor Jords Stabelse, og at Kraften virkede paa Stoffet og frembragte Kloderne i Universet. Stoffet blev defineret som Smaaheder, der var uendelig fine, og som blev spredte ud i det uendelige Rum. Idet vi begynder med denne Forudsætning, at den universale Kraft virkede paa Stoffet — i Henhold til den nebulariske Hypotese — skabtes og frembragtes Universets Kloder og alt, som eksisterer i det uendelige Rum. I Henhold til denne Teori da, hævder jeg, at jeg har Ret til at forudsætte, at en Arkitekt stod bagved Staberplanen, at en Staber stod bagved Stabelsen og dirigerede Stabelsen i alle dens Enkeltheder, og ligegyldigt, hvor lang en Tid vi drager Stabelsesprocessen ud, saa længe som i Henhold til denne Forudsætning det maa indrømmes, at Gud staar bag ved Stabelsen, saa længe kan ingen røkke min Tro paa Jehova. I første Mosebog staar der skrevet, at i „Begyndelsen“ skabte Gud Himlen og Jorden, og jeg vil dristig knytte min Fortaaelse af Stabelsesprocessen til denne Begyndelse, indtil jeg opdager en Stabelsesteori, der begynder med noget, der gaar længere tilbage end „Begyndelsen!“

„Jeg tror aldeles ikke paa Evolutions-Teorier paa den Maade og i den Grad, som nogle gør. Jeg har ikke endnu været i Stand til at

blive overbevist om, at Menneſket nedſtammer fra de lavere Dyr. Jeg ønsker ikke at finde Fejl ved Eder angaaende dette Spørgsmaal, hvis I ønsker at tro dette, hvis I ønsker at antage ſom Sandhed denne Teori; men jeg ønsker at ſige, at medens I ſtuderer haardt for at paaviſe, at Eders Slægtlinie gaar tilbage til Uben, medens I finde Fornøjelse i og Stolthed ved at gøre dette, da behøver I tilviſe ikke at knytte mig til Eders Familie-Træ, før I har tilvejebragt betydelig større Beviſer for, at Menneſteſlægterne har udviklet ſig fra Uberne, end der hidtil har været præſteret. Det er ſandt, at Menneſket i viſe hviſte Henseender har meget tilfælles med Dyrene, og at det har legemlige Funktioner fælles med diſe, men Menneſket har et individuelt tænkende Sind ſaa vel ſom et Legeme, og naar det har et Sind, da har det en Sjæl. Menneſket har „Sjæl og Sind“ og Legeme, med andre Ord, og Sjælen eller den menneſkelige Aand er mere end Legemet; og jeg opponerer mod, at Menneſkets Slægtregister og oprindelige Aſtammning ſkal ſøges ud fra den ene „Trediedel“ af, hvad der tilhører Menneſket, og det den laveste Trediedel Fairbairn fremſætter en ſund Værdom, naar han ſiger, at det er ikke tilſtrækkeligt at forklare Menneſket at være det højeste Dyr, men at det er nødvendigt hiſtorisk at forklare Menneſteſlægtens Tilſtedeværelſe paa Jorden og overveje, at Menneſtene har udiørt hiſtoriske Handlinger, ſom Dyrene ikke har. Den darwinſke Teori gør ikke dette. Ubeſlægten har i Henhold til den darwinſke Udviklings-teori eksisteret paa Jorden før Menneſket — og denne Anſuelſe er rigtig nok i Henhold til Bibelen, ſom lærer, at, da Gud ſtabte Verden, ſtabte han tilſidſt Menneſket, — men Uberne er forblevet Ueber, hvorimod Menneſtene har frembragt den mageløſe Civilisation, ſom vi ſer omkring os.

Vi kommer ikke bort fra det myſiſke ved at antage den darwinſke Teori, thi Teorien forklarer alligevel ikke Livets Oprindelſe. Medens Studenter teoretisk har fulgt „Livscellen“ tilbage til den laveste Form, i hvilken den forekommer — og for at følge Darwin og hans Skole maa man tilviſe udøve mere Tro, end Religionen fordrer, — ſaa maa de indrømme, at de er kommen til det Punkt, hvor Videnskabsmændene har forſtellige Meninger. Nogle tror, at den første Livscelle eller de første Livsceller kom fra en anden Planet, hvorimod andre fremſætter den Teori, at Cellen var lokalt og naturnødvendig udviklet.

Hvis jeg var nødsaget til at antage en af diſe Teorier, ſaa vilde jeg antage den første, thi om vi maa gætte os til, hvor de første Livsceller kom fra, ſaa bør vi have Lov til at gætte paa hele Reſten, forbunden med Skabelſen, og ingen kan modſige os; men hvis vi antager Teorien angaaende den oprindelige fri Udvikling, ſaa kan vi ikke forklare, hvorfor Cellernes fri Dannelſe ophørte, efter at den første Celle var ſtabt.

Vi kan gaa tilbage ſaa langt, ſom vi vil, med Henſyn til Celle-udvikling, men vi kan ikke undgaa at komme til det Punkt, da vi ikke længere kan klare for os; og det er juſt ſaa let for mig at tro, at Gud ſtabte Menneſket, ſom det er for mig at tro, at for Millioner af Aar tilbage Herren ſtabte en Livscelle og tildelte Cellen Kraft til at udvikle

sig til alt, som vi ser i Dag. Jeg modstaar den darwinske Teori, eftersom ingen afgjorte Beviser er fremsførte for sammes Rigtighed, og dernæst, fordi jeg bestrygter, at vi vil tabe vor Tro paa Gud og forglemme, at han er nærværende i vort daglige Liv, hvis vi forudsætter, at gennem Tidssaldre ingen aandelige Kræfter, men kun Naturens, har berørt Menneskenes personlige Liv og paavirket Nationerne til at opfylde deres Bestemmelse som Nationer.

Der er anden Grund til at opponere kraftigt mod Naturforskeren Darwins Teori, thi Teorien fremsætter i Virkeligheden, hvis man nærmere analyserer samme, at Mennesket har naaet sin nærværende Fuldkommenhed i Henhold til, hvad kan kaldes „Hædets Lov“, den Ubarmhertighedens Lov, ved hvilken de svage bliver udryddede af de stærke. Hvis dette er Loven, hvorefter Menneskeslægten har udviklet sig, og i Henhold til den darwinske Teori, er kommet bort fra det dyriste Standpunkt, da spørger jeg: Hvorledes kan en sliG Hædets Lov være Udviklingens og Fremadskridelsens Lov? Den kan det ikke, thi den Kendsgerning staar fast, at Nationerne har skredet fremad i Forhold til, som de har lagt tilstedeværende indbyrdes Hæd tilside og ladet Kærlighedens Lovraade.

Skønt jeg ikke antager den darwinske Teori, ønsker jeg ikke at trættes med nogen beskæggende. Jeg omtaler kun Teorien for at erindre Eder om, at denne Udviklings-Teori ikke besvarer Livets dybe Spørgsmaal og ikke forklarer Menneskets Udvikling, hverken intellektuelt, moralsk eller aandeligt. Jeg bestrygter, at nogle har antaget denne Teori i det Haab, at de derved kom bort fra Mirakel-Problemet, men hvorfor stulde vi lade Miraklerne forstyrre eller svække vor Tro. Dette Spørgsmaal foruroligede ogsaa mit Sind i Ungdommens Tid, og jeg er tilbøjelig til at tænke, at det er af de Spørgsmaal, som alvorlig stiller den Kristnes Tro paa Prøve.

Kristus kan ikke blive adskilt fra det mirakuløse. Hans Fødsel, hans Liv og Virksomhed og hans Opstandelse er alt af en underfuld og mirakuløs Natur, og den Forandring, som Antagelsen og Efterlevelsen af Kristi Lære bevirker i et Menneskes Hjerter, er et vedvarende Mirakel. Foruden Miraklerne bliver Kristus kun et almindeligt menneskeligt Væsen, og hans Evangelium er frataget, hvad der giver det guddommelig Autoritet.

Med Hensyn til Mirakler stiller der sig to Spørgsmaal: Udfører Gud, hvad vi kalder Mirakler, eller strider dette mod hans Væsen og Naturens Love; og dernæst: Ønsker Herren at gøre det? Det første Spørgsmaal er let at besvare. En Gud, som kan skabe Verden, kan gøre med den, hvad han ønsker. Magten til at udføre Mirakler hører naturlig sammen med Magten til at skabe. Men vil Gud ønske at udføre Mirakler, dette er Spørgsmaalet, som har forvoldt de største Vanskeligheder at besvare; men desto mere jeg overvejer Spørgsmaalet, desto mindre er jeg tilbøjelig til at besvare det i det negative, eller benægte dette. At sige, at Gud ikke vil udføre Mirakler, er at foregive at have et større og dybere Kendskab til Guds Planer, end jeg tør sige at have. Jeg vil ikke benægte, at Gud udfører Mirakler, eller kan ud-

føre dem, just fordi jeg ikke veed, hvorledes eller hvorfor han gør det. Den Kendsgerning, at vi stadigvæk lærer om hidtil ukendte Kræfters Eksistens, tyder paa, at der er Mulighed for, at Gud kan virke ved Kræfter, der endnu er ukendte for os, og mange vidunderlige Ting, som vi staar i Forhold til hver Dag, siger mig, at det er lige saa nødvendigt at tro som at se og vide. Hvem vilde saaledes for et Aarhundrede tilbage have troet, at der i vore Dage vilde blive udført Vidunderere i forskjellige Retninger ved en ukendt Kraft, der først skulde opdages, nemlig Electricitetens Kraft. I Tidsalderne havde Menneskene kendt Lynet, da det var en synlig Naturkraft. De betragtede Lynet med Frygt og anede ikke, at den mægtige Kraft, der bevirkede Lynet, Electricitetens Kraft, kunde blive taget i Brug af Menneskene i mange forskellige store og samfundsnyttige Formaal. Denne Kraft har Menneskene nu faaet Forstand paa at tage i Brug og kontrollere gennem Maskiner og Instrumenter, og er gennem Metaltraade sendt som Lysbringere og Budbærere til Menneskene, som lever paa Jorderiges Kreds. Hvor vidunderligt er ikke dette! Ja, vi er endogsaa i Stand til nu at sende traadløse Telegrammer. Alle disse Tilfældigheder vilde være som Mirakler for dem, der ikke kender, efter hvilke hyffte Love disse Ting sker. Fremdeles er det blevet muligt for Menneskene ved Hjælp af det Røntgenke Lys at gennemskue Substanser, som det for indtil for nylig var betragtet som umuligt at gennemskue.

(Fortsættes.)

Meget strenge Pasbestemmelser i Norge.

De norske Gesandtskaber og Konsulater i Udlandet har faaet Instruktioner om, at de efter den 14. Januar kun maa udstede Pas for Personer, der agter at rejse til Norge, naar det gælder meget vigtige Forretningsager, eller Norges Proviantering, eller Familieanliggender, der absolut nødvendiggør deres Nærværelse i Norge. Rekreative rejser til Norge og Besøg af privat Art vil sikkert ikke blive tilladt. Alle Pas vil efter den 14. Januar blive udstedt paa et bestemt Tidsrum.

Politiet har ogsaa i disse Dage begyndt at udvise Udlændinge efter en større Maalestok end nogensinde før. I de fleste Tilfælde lyder Udvisningsordren paa, at vedkommende paa Grund af Bolig- og Levnedsmiddelnød skal forlade Landet inden en bestemt Fristis Udløb. I de fleste Tilfælde er denne Frist sat til 14 Dage, men der udvises ogsaa adskillige med 3 Dages Barsel.

Indhold:

Kirkens evangeliske Arbejde. (Af Præsident Anthøn S. Lund)..	17	Missionsnyheder.....	26
Efteraarskonferencen i Aarhus...	22	Missionspræsident Hans S. Christiansens 70-Aars Fødselsdag...	26
Redaktionelt:		Fredens Fyrste. (Af William S. Bryan.).....	26
Brev fra Præsidenten over den europæiske Mission til Præsident Hans S. Christiansen.)	25	Meget strenge Pasbestemmelser i Norge	32